

A Hét

TÁRSADALMI, KRITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP

NEHÉZ MA EGY FILMTÉMÁT ELHELYEZNI...

A napokban egy fiatalember jelent meg a szerkesztőségünkben. Járása döngő, tekintete komor volt. Látszott rajta hogy bú emésztí. Miután bemutatkozott, idegesen hajába markolt, elszavalt két saját verset s végül rátért látogatása céljára. Kiderült, hogy egy cikket szeretne leközzölteini. Miután elolvastuk a kéziratot, elhatároztuk, hogy helyet adunk neki. Ime, teljes terjedelmében a cikk, amit Vajda István úr írt, aki szabad óráiban Édesatyja városházuccai műhelyében szabósegéd.

Nevek nélkül adom e cikket, a benne szereplő színművészek közkedvelt neveket, nem akarom, hogy tetűk kiderülvén, elveszítsék egyesek előtt népszerűségüket. Azonban a cikket sorstársaim

óvására meg kell írnom, hogy műveikkel csak arra illetékeseket keressenek fel.

Írtam egy filmtémát „A sátán énekese” címen. Eben a fő hős egy nagyvágyó fiatalember, aki egy sátáni hatalmú idegeneknek lelkét eladva, ennek szavára megöl egy világhírű tenoristát, akinek hangja ennek következtében reá száll.

A filmtémát elküldtem a Vígyszínház egyik nagyszerű karakterszínészének, akinek filmen is szép sikerei voltak, az-

zal, hogy játssza el a sátáni idegen szerepét. A színész három hét múlva azzal küldte vissza filmtémámat, hogy hiába adta át a Hunniánál olvasás céljából, nem vették meg. Azt tanácsolta, hogy vigyem el egyik kiváló kómiikus ének-művészeinknek, akinek témaközvetítő irodája van.

Megfogadván a tanácsot, elvittem ide filmtémámat. Az említett kómiikus-művész azzal adta vissza, hogy a Teréz-körúti Színház egyik közkedvelt kómiikusa örökölt rengeteg pénzt, megveszi filmtémámat.

Ide is elküldtem filmtémámat. A Teréz-körúti Színház művésze azzal küldte vissza nekem, hogy keressem fel újra az irodával rendelkező kómiikust és tárgyaljuk meg az anyagiakat. En persze boldogan, az örömtől elvakultan, kerestem fel újból őt. Pénzt nem adott, ellenben egyik kiváló kupléénekesünkhöz utasított, akiről már a Teréz-körúti kómiikusa is tett említést, hogy kösse le magának az idegen szerepét és még azt is mondta, hogy a kupléénekesnek hatalmas pénzcsoportok állanak a háta mögött.

Még aznap fel is kerestem a kupléénekest, aki azt adta be nekem, hogy filmgyárat alapított, amelyhez a kormány támogatását is kikéri. Továbbá a filmtémát azon üzenettel küldte velem a Nemzeti Színház egyik fainal kómiikusának, hogy kösse le magának a meggyilkolt tenorista szerepét, ha elvállalja a szerepet, minden rendben van.

Ide is elvittem filmtémámat. A Nemzeti kómiikus azon üzenettel küldte velem tovább a filmtémát egyik kiváló kómiikusunkhoz, aki rendező is, hogy csak

úgy játszhatja el a főszerepet, ha ez beleegyezését adja.

A rendező kómiikus is beleegyezett és én a biztos siker reményében, a százas bankókat már zsebemben érezvén, kerestem fel újból a kupléénekest a színház öltözőjében. Itt egyik apró termetű közkedvelt kómiikusunk fogadott azzal, hogy ő a kupléénekes titkára, ő dönt afelett, hogy elfogadható-e a filmtéma. Az apró kómiikus elolvastván filmtémámat, azt ajánlotta, hogy valószínűtlen, dolgozzam át álomszerűvé, hogy látszata legyen.

Megfogadván a tanácsot, átírtam az egyébként komor és tragikus filmtémát vidám, parodisztikus álomnak s így juttattam el a színház portásá által újból a kis termetű kómiikushoz. A kis kómiikus azzal küldte vissza, hogy nem foglalkozik filmügyekkel. Még ekkor sem jöttem rá az ugratásra, azt hittem, hogy a kis kómiikus önállóan nem foglalkozik csupán filmügyekkel és a filmtémát, melyben a sátáni idegen szerepét a kupléénekes egyéniségének megfelelően átírtam humoros könyvvégyműveknek, el küldtem a kupléénekesnek, aki két hét múlva azzal küldte vissza, hogy nem tud az ügyben semmit sem tenni.

Eddig a kálváriám leírása. Most már világosan láttam, hogy ugratás az egész, a kupléénekesnek egyáltalán nem felel meg a sátáni idegen szerepe, a Nemzeti Színház kómiikusának viszont az operáénekesé.

Ebből azt a tanulságot szűröm le az önök számára, fiatal kollégám, akik irodalmi műveikkel a „halhatatlanság ajtaján kopogtatnak”, hogy csak olyanoknak vigyék műveiket, akikről köztudomású, hogy ezeknek értékesítésével foglalkoznak, s addig ne hígyjenek semmit semmiféle vállalkozásról, amíg erről komoly újságcikket nem olvastak. Azonkívül kísérletezéseik közben óvakodjanak a kómiikus színészekétől, mint a tüzőtől, mert ezeknek — tisztelet a kivétellek — minden örömük jóformán az, hogy egymást s a közönséget ugrasszák.

Milyen tisztelt olvasóink!

Kell ehhez kommentár?

Nem. Ehhez nem kell kommentár. Ez a cikk önmagáért beszél.

Megint „megruháztak“ bennünket a divat-kódexek

Mint minden évben, az idén is megjelentek a divattudósítások férfiak részére.

Ismét megtudtuk, hogy úriember csak glazé keztyűben táncolhat, hogy a nyakkendő milyen vastagon legyen megkötve, hogy alul milyen széles legyen a nadrág, hogy enyhén csikozott szürke ruhához milyen alsónadrágot viseljünk és így tovább.

Meg kell állapítani, hogy a farsangi divatkódexek ruha-útmutatásai nagy örömmel töltötték el mindenkit.

Minden gúny nélkül meg kell állapítani, hogy valóban lézaggótló, fontos dolog volt a kódexek megjelenése.

Tudtuk, hogy valami hiányzik nekünk, most már tisztában vagyunk az- zal, hogy mi volt ez a valami.

Beszéltünk emberekkel, akik messiás- ként üdvözölték Mangold Béla Kolos és a többiek megevaltó utasításait.

Csokorba kötöttük beszélgetéseink anyagát.

Egy ismert bankár, a'i bokabántal- makkal „visszavonult“ a nyilvánosság- ló! (valuta ügyben megülte a boká- ját) így nyilatkozott.

— Mangold Béla Kolos ide, M. B. K. oda, én nem követem a csíkos divatot. Elegem volt belőle.

Egy munkanélküli barátunk kétségbe- csetten kérdezte:

— Nem tudod véletlenül, hogy mi- lyen ruhában kell beugrani a Dunába? Tudod nem akarok véteni a kódex ellen.

Egy fiatalember, akit január elsején építettek le, félájultán sóhajtott fel:

— A kódex az oka mindennek. Én ol- vastam a kódexet, a vezér nem. Nekem állandóan szélesebb volt a nyakkendőm. Persze, ezt nem nézhelte jó szemmel a vezér.

Közben rájöttünk arra, hogy a kódex hiányos.

Például nincs megírva benne, hogy a répkonyhára milyen nadrágban kell el- menni. Hogy hol kell viselni a rojtó- kat, foltokat.

Persze, vannak olyanok is, akik még a kódexek utasításain is túltesznek. Is- merünk egy volt tanárt, aki annyira vi- ggyáz az ettiketre, hogy nemcsak löver- senyen és esküvőn, hanem egész nap szakettet hord. Már 30 éve!

Mi csak az ingek miatt vagyunk dü- hősek. A kódex előírja, hogy reggel, dél- ben, este és éjjel milyen ingeket visel- jünk. Hát ez felháborító!

Kedves kódex szerkesztő urak, hagy- ják békében az ingünket. Ha nem hall-

Lindbergh kapitány ezredes európai útja!

Kétszer jött Európába. 1925-ben és tíz esztendővel később, 1935-ben.

Ezalatt a tíz év alatt sok minden történt. Például az, hogy 1932-ben elrabol- ták kisleányát az amerikai gengszterek és megölték.

A gengszterek biztosan ezzel akarták meghálálni, hogy Lindbergh nagyobb szolgálatot tett repülőútjával, az óceán

1925

LINDBERGH HŐSTETTE!

Szalmakalapban az Óceán felett!

Az egész világ ünnepli az Óceán hőstét

Lindbergh kapitányt ezredessé nevezik ki!

Newyork diadalmában

Párizs tombolva ünnepli az Óceán hőstét

Lindbergh Newyork díszpolgára lesz

Lindbergh Amerika nemzeti hőse

Lindbergh kapitány szenzációs nyilatkozata

Az Óceán hőse új korszakot teremtett a légjárásban

Lindbergh az U. S. A. legnépszerűbb embere

Zászlódíszben várja Newyork Lindit!

galnak ránk, alaposan megmondjuk a véleményünket. Ma, amikor még az ingatlan tulajdonosok is ingetlentulajdonosok, amikor csak a kirakatokban van ingbőség, heti 30 heti inget előírni mégis csak túlzás.

A sors amúgyis alaposan megruházt bennünket, még az kellett, hogy így kódexen vágjanak minket.

Szégyeljék magukat, kedves kódexek! Le az ingdíktátorokkal! Persze a tisztelet a kivételnek.

Akinek nem inge, ne vegye magára...

első átrepülésével Amerikának, mint amennyit az U. S. A. összes politikusai együttvéve tettek az utolsó ötven év alatt.

Most másodszor jött Európába.

Milyen hatalmas különbség van a két út között!

Lásuk csak, mit írtak 10 évvel ezelőtt a lapok Lindbergh Európa-útjáról. Ime a slágereimék:

1935 (dec. 30)

Amerika nemzeti gyalázata!

Teherhajón menekül a Lindbergh-család

A teherhajó nem mer kikötni!

A hajó nem vesz át rádió-üzenetet

Fotoriporterek rohama az AMERICAN IMPORTER ellen

Lindberghék partra szálltak Liverpoolban

Lindbergh magához szorítva vitte partra a bébyt

Lindberghék Cardiffbe menekültek

Szerkeszti:

FLEINER JENŐ

Felelős szerkesztő és kiadó: NAGY KÁROLY

Szerkesztőség és kiadóhivatal: V., Wekerle Sándor ucca 24.

Telefon: 17-9-68.

Minden cikkért szerzője felel.

Viktória nyomda, VII. Király u. 3.

GLADIATOR PENGE VEZET!